

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 26.

Vydána dne 10. dubna 1931.

Obsah : (56.—58.) **56.** Zákon o úpravě některých právních a finančních poměrů soukromých místních drah ve státním provozu. — **57.** Zákon o použití úředníků vyšší pomocné soudní služby u soudů a poručenských (sirotčích) úřadů. — **58.** Vyhláška, jíž se uveřejňuje seznam správních úřadů, patřící k Dohodě mezi republikou Československou a královstvím španělským o vzájemné právní pomoci ve věcech občanských a obchodních, podepsané v Madridě dne 26. listopadu 1927.

56.

Zákon ze dne 17. března 1931

o úpravě některých právních a finančních poměrů soukromých místních drah ve státním provozu.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Mezi soukromými místními drahami, provozovanými až do vzniku samostatného státu Československého bývalou státní železniční správou rakouskou nebo uherskou, a československými státními drahami buďtež ve lhůtě, kterou určí ministerstvo železnic, sjednány na podkladě náhrady skutečných provozovacích výdajů nové provozní smlouvy s platností od 1. ledna 1921, pokud smlouvy takové nebyly již sjednány nebo pokud staré provozní smlouvy, sjednané mezi bývalou státní železniční správou rakouskou nebo uherskou a těmito místními drahami, nebyly výslovně ministerstvem železnic uznány pro československé státní dráhy za závazné.

(2) Nedojde-li ve stanovené lhůtě ke sjednání provozní smlouvy, upraví provoz místní dráhy a určí práva a povinnosti z provozu ministerstvo železnic podle ustanovení předchozího odstavce.

§ 2.

Soukromým místním drahám, provozovaným československými státními drahami za náhradu skutečných provozovacích výdajů, může býti ministerstvem železnic v dohodě s ministerstvem financí poshověna úhrada

provozních schodků a poskytnuty zálohou prostředky k úhradě roční potřeby na zúročení a umoření dosud nesplacených prioritních obligací, hypotečních nebo jiných zápůjček, použitých se svolením státní železniční správy k účelům investičním, případně na zúročení nebo umoření dosud nesplacených prioritních akcií těchto drah, jakož i na úhradu jejich společenských výdajů, a to s platností nejdříve od 1. ledna 1921.

§ 3.

Výši potřeby z poshovění a záloh podle § 2 pro jednotlivá správní období stanoví finanční zákon.

§ 4.

(1) Poshověné a zálohou vyplacené částky i s úroky tvoří pohledávku státní správy.

(2) Překročí-li čistý výnos dráhy roční potřebu zajištěnou zálohami, poskytovanými podle ustanovení § 2, bude použito přebytku čistého výnosu ke splacení této pohledávky státní správy až do úplného vyrovnání, při čemž úroky mají přednost před kapitálem.

(3) Při výkupu dráhy státem nebo při uplynutí koncese bude k úhradě těchto pohledávek použito jmění železničního podniku, ke kterému náleží i náhrada za výkup. Při tom však zůstávají nedotčeny nároky z nesplacených dosud prioritních obligací, hypotečních a jiných zápůjček, použitých se schválením státní správy k účelům investičním, a nároky z dosud neumořených prioritních akcií, a to do té míry, jak byly zajištěny zálohami, povolovanými podle § 2.

§ 5.

Prozatímní úprava právních a finančních poměrů soukromých místních drah ve státním

provozu, provedená před účinností tohoto zákona, stává se platnou, pokud vyhovuje ustanovením § 2 a § 4.

§ 6.

Provozní smlouvy se soukromými místními drahami, sjednané na podkladě náhrady skutečných provozovacích výdajů do tří let od účinnosti tohoto zákona, jsou osvobozeny od kolekcí a poplatků.

§ 7.

Zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede jej ministr železnic v dohodě s ministrem financí.

T. G. Masaryk v. r.

Udržal v. r.

Mlčoch v. r.

57.

Zákon ze dne 27. března 1931

o použití úředníků vyšší pomocné soudní služby u soudů a poručenských (sirotčích) úřadů.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Úředníkům vyšší pomocné soudní služby může býti vládním nařízením v celém státním území nebo v některých jeho obvodech u okresních soudů a u poručenských (sirotčích) úřadů první stolice nebo z části svěřeno vyřizování těchto věcí:

1. vydávání platebních rozkazů v řízení upomínacím;
2. potvrzování právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí;
3. vyřizování věcí pozůstalostních;
4. vyřizování věcí poručenských (opatrovnických);
5. vyřizování exekucí na věci movité a na pohledávky k dobytí peněžitých pohledávek;
6. vymáhání peněžitých trestů jakéhokoli druhu a nákladů trestního řízení;
7. vyřizování věcí knih pozemkových.

(2) Úředníkům vyšší pomocné soudní služby může býti u soudů a u poručenských (sirotčích) úřadů vůbec přikázáno vyřizování věcí správních a, je-li toho třeba, i vykonávání

prací soudní kanceláře (kanceláře poručenského úřadu).

§ 2.

(1) Soudci (přednostovi poručenského úřadu) jest vyhrazeno:

a) ve věcech poručenských a opatrovnických: prohlášení nezletilce zletilým, schválení propuštění z moci otcovské, svolení k sňatku nezletilce; zbavení moci otcovské; zbavení svéprávnosti, jeho přeměna a zrušení; propachtování a zcizení nemovitostí poručencových (opatrovancových); odevzdání nezletilce do polepšovny; schválení smlouvy o osvojení; schválení právních jednání s poručenci (opatrovanci) a vydání jejich jmění;

b) ve věcech exekučních: nařízení a výkon vyjevovací přísahy a uvalení vazby na dlužníka; rozhodování o návrzích na odklad exekuce učiněných ve sporu vzniklém za řízení exekučního;

c) v řízení trestním: rozhodování o odkladu peněžitého trestu a o jeho placení ve lhůtách;

d) ukládati jakékoliv tresty (pokuty).

(2) Soudce okresního soudu (přednosta poručenského úřadu první stolice) může si vyhradit vyřizování určitých věcí vůbec nebo případ od případu. Vždy přísluší mu rozhodovati o sporných otázkách právních.

§ 3.

(1) Rozhodnutí vydanému ve věci vyřízené úředníkem vyšší pomocné soudní služby podle § 1, odst. 1, lze odporovati stejným opravným prostředkem jako rozhodnutí soudce (přednosta poručenského úřadu první stolice). Opravný prostředek budiž však předložen nejprve soudci okresního soudu (přednostovi poručenského úřadu první stolice), který o něm sám rozhodne, má-li za to, že jest mu vyhověti, jinak předloží opravný prostředek druhé stolici, aby o něm rozhodla.

(2) Rozhodne-li soudce okresního soudu (přednosta poručenského úřadu první stolice) o opravném prostředku podle odst. 1, považuje se i jeho rozhodnutí za rozhodnutí první stolice. Odporovati mu lze podle obecných ustanovení.

(3) Ustanovení o odporu proti platebnímu rozkazu v řízení upomínacím jsou nedotčena.

§ 4.

O vyloučení a o odmítnutí úředníků vyšší pomocné soudní služby platí obdobně ustanovení o vyloučení a o odmítnutí soudců.